

Η οικογένεια

Ν. Κοτσελόπουλος

Η φλογέρα του Μπάρμπα-Γιώργη

Μελοδραμάτιον εις μίαν πράξιν

Η Οικογένεια, Αθήνα

τχ. 40 (2 Δεκεμβρίου 1893), σ. 5-7

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΗ

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

Δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον μελο-
δραμάτιον ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γνωστῆς ἀληθοῦς ιστο-
ρίας, ἣν ἐπραγματεύθη τοσοῦτον καλῶς εἰς ὠραίους
δεκαπεντασυλλάβους ὁ συνεργάτης ἡμῶν κ. Ν. Κο-
τσελόπουλος ἐν προηγουμένῳ φυλλαδίῳ τῆς «Οἰκο-
γενείας». Καὶ τὸ ἔργον τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸν αὐτὸν
ποιητὴν κ. Κοτσελόπουλον. Τὴν μελοποίησιν τοῦ ἀ-
ληθῶς ὠραίου μελοδραματίου ἀνέλαβεν ἄριστος μου-
σικὸς, ἐντὸς ὀλίγου δὲ θὰ ἀκούσωμεν τοῦτο ψαλλό-
μενον ἀπὸ σκηνῆς.

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Γέρο-Γιώργης, βοσκὸς, βαρύτονος
Ἑλένη, θυγάτηρ του, ὑψίφωνος
Σταυρῆς, μνηστὴρ της, ὀξύφωνος
Γερο-Κώτσος, πατὴρ τοῦ Σταυρῆ,
βαθύφωνος

Ἡ Σκηνὴ παριστᾶ κοιλάδα. — Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ
τῆς σκηνῆς καλύβαι δύο — Εἰς τὸ βάθος φράκτης. —
Πρὸ τῆς ἀριστερᾶς καλύβης δένδρον, ὑφ' ὃ καθήμενος
ὁ Γερο-Γιώργης ὁ βοσκὸς παίζει φλογέραν — Εἶναι
νύξ συννεφώδης. — Μακρόθεν ἀκούονται οἱ κῶδωνες
τῶν βοσκόντων προβάτων.

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Κάθε νύχτα τὸ κοπάδι
Μεσ' σ' τὸ ἔρημο λαγκάδι
Κλέφτης τὸ πατάει
Καὶ τῇ στάνῃ μου ρημάζει
Καὶ τὰρνάκια μου ἀρπάζει
Κι' ὅλο πάει, πάει

Πᾶν τὰ λάγια κατσικάκια
Πᾶν τὰ ἄσπρα μου ἀρνάκια
Πᾶν, πᾶν, πᾶν !
Ἄχ ! ἐκεῖνον ποῦ θὰ κλέψῃ
Ἡ παρθένα ἄς παιδέψῃ
Ὅπου κι' ἂν θὰ πάῃ
Καὶ ἄς ἔλθῃ μιὰ ἡμέρα
Τὸ κορμί του μαύρη σφαῖρα
Μαύρη νὰ τὸ φάῃ

Πᾶν τὰ λάγια κατσικάκια
Πᾶν τὰ ἄσπρα μου ἀρνάκια,
Πᾶν, πᾶν, πᾶν

Ὁ Γερο-Γιώργης εἰσέρχεται εἰς τὴν καλύβην του.
Ἄστραπαὶ διασχίζουν τὸν οὐρανόν. — Ἀρχίζει νὰ
βροντᾶ.

ΕΛΕΝΗ

(ἔξερχομένη τῆς οἰκίας της καὶ κρατοῦσα ὑδρίαν. ὁ ὄμιλος)

Τί νυχτιὰ συννεφιασμένη
Θεοσκότεινη βραδεῖα
Μελανὴ ἀπηλπισμένη
Σὰν τὴν μαύρη μου καρδιά
Ποῦ προσμένει τόσο χρόνο
Σ' τὴν ἀγκάλη τοῦ Σταυρῆ
Ἄπ' τὸν μαῦρό της τὸν πόνο
Στάλα ἀνάπαυσι νὰ βρῆ

(Ἡ Ἑλένη ἀπέρχεται ὅπως πληρώσῃ τὴν ὑδρίαν
της ἐνῶ ὀπισθεν τοῦ φράκτου φαίνεται διερχόμενος
χορὸς ποιμένων καὶ ἐργατῶν.)

ΧΟΡΟΣ

Τὴν Οὐρανὸ,
Τὸν γαλανὸ
Ἡ ἀστραπὴ φωτίζει,
Καὶ 'ς τὸ βουνὸ,
Τ' ἀντικρυνὸ
Πετάει τὸν κεραυνό.

Τί μαύρη γύρω σκοτεινιά
Κατακλυσμὸς θὰ πιάσῃ
Θαρρεῖς ἐβάλλῃ ὁ Θεὸς
Τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ

Τὸν Οὐρανὸ,
Τὸν γαλανὸ
Ἡ ἀστραπὴ φωτίζει
Καὶ 'ς τὸ βουνὸ,
Τ' ἀντικρυνὸ
Πετάει τὸν κεραυνό

(Ὁ χορὸς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς
σκηνῆς, ὅτε φαίνεται ὁ Σταυρῆς ὑπερπηδῶν τὸν φράκ-
την καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὴν σκηνήν.)

ΣΤΑΥΡΗΣ

Τόσα χρόνια μεσ' 'ς τα ξένα
Μακρὰ της τριγυρνῶ
Μὰ τὴν ὠμορφὴ παρθένα
Δὲν ξεχνῶ, δὲν λησμονῶ

Ναί, καρδιά ξενιτεμμένη
Δὲν ξεχνᾶ, δὲν λησμονεῖ
Τὴν καρδιά ποῦ τὴν προσμένει,
Τὴν καρδιά ποῦ τὴν πονεῖ.

(Ἐισέρχεται ἡ Ἑλένη μὲ πεπληρωμένη τὴν ὑ-
δρίαν καὶ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν Σταυρῆν ὅστις
μένει ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει της ἐκπληκτος.)

ΕΛΕΝΗ

Ἄχ ! ἂν εἴξευρε τὸν πόνο
Ποῦ τὸ στήθος μου θερμαίνει

ΣΤΑΥΡΗΣ

Ὦ ! θεέ μου, ἡ Ἑλένη . . .

ΕΛΕΝΗ (ἐξακολουθοῦσα)

Θὰ πετοῦσε μὲ χαρὰ,
Νὰ ξεχάσῃ ἐδῶ σιμά μου
Τόσα βάσανα πικρά,
Μὰ ὁ Σταῦρος . . .

ΣΤΑΥΡΗΣ

Σὲ προσμένει . . .

ΕΛΕΝΗ (χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ)

Ἡ φωνὴ αὐτῆ . . .

ΣΤΑΥΡΗΣ

Τὴν γλυκειά μου τὴν Ἑλένη
Μὲ χαρὰ ζητεῖ.

ΕΛΕΝΗ

(ἀφίνουσα τὴν ὑδρίαν νὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν
της καὶ ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του)

Ἄχ ! Σταυρῆ μου . . .

ΣΤΑΥΡΗΣ

Ἄχ ! Ἑλένη . . .

Μές 'ς τὴ μαύρη ξενητεία μου
Ἡ ἀγάπη σου καὶ μόνο
Μοῦ ἐγιάτρευε τὸν πόνο
Τῆς καρδιάς μου τὸν βαρῦ.

ΕΛΕΝΗ

Μὰ κ' ἐμένα ἡ καρδιά μου
Μές 'ς τὰ στήθη μου πονοῦσε
Κι' ἀνυπόμονη ζητοῦσε
Κάθε ὥρα τὸν Σταυρῆ,
Ἄχ ! Σταυρῆ μου . . .

ΣΤΑΥΡΗΣ

Ἄχ ! Ἑλένη . . .

Ὁμοῦ

Τόσα χρόνια χωριστὰ
Ἐπερνούσαμε τὰ δυὸ μας
Σ' τὴν ἀγάπη μας πιστὰ,
Ἄλλὰ τώρα ποῦ ἡ μοῖρα
Μᾶς ἐνώνει μιὰ φορὰ
Τὼρ' ἀχώριστα θὰ ζοῦμε
Μὲ ἀγάπη καὶ χαρὰ

ΕΛΕΝΗ

Τρέχω τώρα 'ς τὸν πατέρα
Νὰ τοῦ 'πῶ εὐθὺς
Ὅ,τι ἔδωκε ἡ μοῖρα
Σ' τὸ χωριὸ νὰ 'ρθῆς

(Εἰσέρχεται ἡ Ἑλένη εἰς τὴν οἰκίαν της)

ΣΤΑΥΡΗΣ (μόνος)

Τί χαρὰ ποῦ νοιώθει ὅποιος

Σ' τὴν πατρίδα του πηγαίνει
Καὶ θωρεῖ νὰ τὸν προσμένουν
Καὶ πατέρας κ' ἐρωμένη
Μὲ χαρὰ
Λησμονεῖ τὴν ξενητεία του
Λησμονεῖ τὰ βάσανά του
Τὰ πικρά.

(Αἱ ἀστραπαὶ γίνονται ταχύτεραι, αἱ βρονταὶ συ-
χνότεραι. Ἀκούονται ὑλακαὶ κυνῶν. Ὁ Σταυρῆς διευ-
θύνεται πρὸς τὸν φράκτην ὅθεν αἱ ὑλακαὶ, ἐν ᾧ ἐξέρ-
χεται τῆς οἰκίας του ὁ πατὴρ του Γέρο Γιώργης
κρατῶν ὄπλον.

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Νὰ ὁ κλέφτης !

(Ἐσκοπεύει καὶ πυροβολεῖ καὶ πληγώνει τὸν Σταυ-
ρῆν ὅστις κλονούμενος στρέφει καὶ βλέπει τὸν πα-
τέρα του.

ΣΤΑΥΡΗΣ

Ἄχ ! πατέρα

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Θέ μου ! τί κραυγὴ !

ΣΤΑΥΡΗΣ

Ἄχ ! πατέρα,
Μαύρη σφαῖρα
Μ' ἔρριξε 'ς τὴ γῆ.
Ἔτσι ἦτανε γραμμένο
Σ' τὸ χωριὸ νὰ 'ρθῶ
Κι' ἀπὸ σφαῖρα τοῦ πατέρα
Νὰ χαθῶ.

(Ὁ Γέρο-Γιώργης τρέχει καὶ ἐναγκαλίζεται τὸν
υἱόν του, ἐνῶ ἐξέρχονται τῆς οἰκίας του καὶ σπεύ-
δουσι πρὸς τὸν πληγωθέντα ὁ Γέρο-Κώτσος καὶ ἡ
Ἑλένη.

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Παιδί μου ! . . .

ΕΛΕΝΗ

Σταυρῆ μου !

ΓΕΡΟ-ΓΙΩΡΓΗΣ

Παναγιὰ θὰ τρελλαθῶ

ΣΤΑΥΡΗΣ (δι' ἐκλιπούσης φωνῆς)

Ἔτσι ἔγραψεν ἡ μοῖρα
Σ' τὴν πατρίδα νὰ χαθῶ.

(Ἐκπνέει)

(Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ γέρο-Γιώργης ρίπτονται ἐπὶ τοῦ
Σταυρῆ κλαίοντες).

ΓΕΡΟ-ΚΩΤΣΟΣ

Τί ἔκαμες ἐδῶ
Κακόμοιρε πατέρα
Μὲ τὴ δική σου σφαῖρα
Ἐσχότωσες τὸν γυιὸ

(δὶς)

(Πίπτει κεραυνός)

(Καὶ οἱ τρεῖς ἐν χορῶ)

Τί πιτᾶς τοὺς κεραυνούς σου
 Φλογισμένους εἰς τὸν αἴρα
 Οὐρανέ ;
 Κτύπα, κτύπα τὴν καρδιά μου (του)
 Τὴν καρδιά φονηὰ πατέρα,
 Κεραυνέ!

Ἄχ ! ποτὲ χαρᾶς ἡμέρα
 Σ'τὴ ζωὴ του δὲν θὰ ἰδῆ
 Ἡ καρδιά φονηὰ πατέρα
 Ποῦ ἐσκότωσε μιὰ ἡμέρα
 Τὸ φτωχό του τὸ παιδί !

(Πίπτει τὸ προσκῆνιον)

Τέλος.

N. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

